

Мадригал

Богдан Рубчак

Крихітно пола
мана моя дама.

Тремтить дробина
очей в очах. Мана
уст на мені.
Дрижить.

Дотиків сніг за
сипав на сни —
на близнята задум
коханого тіла,
що мозку вощини
в його меду.

В призмі зору
її промінь роз
битий. В розчині ночі
блідю освітлений
планеток рій:

чоло — монастир,
стегна —
турецький рай,

волосся — дощ ,
долоні, сказано, сніг,
губи — у сміх,
а очі чомусь у плач.

Так дивно пола
мана моя дама.